

Oláh Tamás
Fejjel lefelé

A mély csöndjén
lépsz az ürességbe,
a Tejút szórja
lábad elé
szikrázva útjelző fényeit,
és a hajnal angyala
festi arcodra búcsúkönyveit...

...mikor a napok váltói között
végre eltévedtél,
és a *kéklő pára tömjénén élteél*,
vörös erjedése dagadva
szétáradt agyadban,
és élvezted, ahogy
felszállsz a magasba
rögvest
a szerelem-vágatba,
úgy hitted,
tiéd lesz örökké
a kozmikus táj;
nem tudtad,
mint csecs után
a kiseded,
újra és újra vágysz majd,
hogyan ott lüktessen
vonagló vak szívedben,
és tánca,
szédítő káprázata
végigfusson rajtad,
elkeveredjen benned,
mint füst a füstben;

ha feszülnek
koponyád fűrészfog-varratai,
s eszed szürke járatai
egyetlen gyatra gondolatot sem szülnek,
többé nincs úgy semmi, mint régen,
egyedül az ő hatalma
lódítja harangját neked
az emléktelen égen;

a téboly verejtékcöppjei
 hátadon végigfutnak,
 veled hálnak
 az éjszaka szörnyei,
 és kicsap
 a félelem sója
 szőrzedet vastag
 rostjai közül,
 a nap is a sárga ház mögül
 kel fel neked,
 és piros szemű ébredéseidet
 követik a vihartépett
 szénakazal-nappalok,
 míg a gyötrelem
 úr-tüze el nem
 éget egészen,
 és mint a fél marha
 a hentesüzlet vasfogasán
 fejjel lefelé lógva,
 nem fordul veled is föl a világ;

előbb felröpít
 a felhők hasába,
 de csak addig,
 míg redőt nem hasít
 arcodon,
 míg szét nem
 durran papírzacskó-éned,
 míg ólomsúly-valóságod
 ki nem töröl memóriádból
 minden *ablakból*
integető reményt;
 visszafelé, a szűk járaton át
 már nem látod a fényt,
 s az élet utolsó morzsáit
 nyalogatva
 hiába fordulsz imát mormolva
 Uradhoz, hiába szitkozódsz
 sárkányszavakból
 szótt haraggal,
 ha az anyaggal
 vagy tele,
 már csak mint páرزó vadállat
 vonaglsz,
 és mint az éhes darázs,
 amelyik türelmetlenül várja,
 hogy fullánkja

a gyümölcsbőrbe fúródjon,
úgy várod
te is a tűszúrást,
az önmagadba zuhanást,
de a magány
dióját többé fel nem töröd,
hiába töltöd
az újabb feledést
magadba,
kilincs nélküli ajtó mögött
maradsz majd elhagyatva,
hiába kéred a perc kegyét,
nincs szeretet, nincs kéz,
ami simogasson,
és elhagyott éveidet
már hasztalan siratod...

...a mély csöndjén
az ürességbe léptél,
a Tejút szórta
lábad elé
útjelző fényeit,
és a hajnal angyala
arcodra festette búcsúkönnyeit...

Vassné Szabó Ágota

Primavera

Ezer apró ejtőernyős
guggol ugrásra várva,
hófehér lányszobák
ablaka nyílik,
tárul a bodza virága.
Sejlik a fény a zöld levélen,
szédítő illatok szállnak,
pókhálókönnyű nyoszolyában
kicsiny életek várnak.